

over, hvad Maalet skal være for vort Forsvarsvæsen. I saa Henseende skal jeg bemærke, at jeg blev lidt betænkelig ved den ærede Ordførers Udtalelser i Gaar. Det forekommer mig, at vi her staa paa ganske forskellige Standpunkter. Han kunde ikke gaa ind paa Tanken om at værne vor Neutralitet. Han mente, at vi maatte indskrænke os til at konstatere vor Neutralitet, men dette er efter min Anskuelse meget for lidt. Vi tænke os jo ordentligvis kun Danmark angrebet i Tilfælde af en Konflikt mellem Stormagterne, og naar i saa Tilfælde en saadan retter en Opfordring til os, hvis Opfyldelse er uforenelig med vor Neutralitet, nægte vi at rette os derefter — det er vor Pligt — og vi tvinge derved den fremmede Part til at anvende Magtmidler mod os. Vi skulde da vel gøre Modstand mod den, mener den ærede Ordfører, men kun en kortvarig for at konstatere vor Neutralitet, men det er alt for lidt. Vi maa optage en Kamp for at værne om vor Neutralitet og gennemføre den saa vidt muligt. Det har til alle Tider været Maalet for vort Forsvarsvæsen og vil ogsaa vedblive at være det. Vi tvinge da Fjenden til at stille større Angrebsmidler op imod os og til at komme ind paa en Overvejelse af, om det i det hele taget vil være tilraadeligt for ham at give sig i Lag med os. En Kamp for ham betyder dog en Kamp med vor Hær, vor Flaade og Betvingelsen af en Fæstning, og hertil kræves Udfoldelsen af betydelige Angrebsmidler. Jeg tror nok, at Fjenden vil betænke sig to Gange paa at angribe os, og et bedre Resultat kunne vi ikke faa ud af vort Forsvarsvæsen, end at man lader os i Ro. Og ikke alene det, at vort Forsvarsvæsen er udviklet saaledes, at det i det mindste i nogen Tid kan gøre en haardnakket Modstand, vil skræmme Fjenden fra at angribe os, men ogsaa det, at han ikke kan overse, hvilke Konsekvenser det kan føre med sig at medinddrage Danmark i Kri-gen. Jeg kunde have Lyst til endnu at gøre den Bemærkning, at der ikke behøves saa overordentlig meget for at bringe vort Forsvarsvæsen paa en saadan Fod, at Fjenden i Virkeligheden vil respektere vor Modstandskraft. Ærede Medlemmer kunne maaske blive noget betænkelige ved i Tidsskrifter og Blade at se de forskellige Fordringer, som militære stille. En siger et, en anden et andet. En siger, det vigtigste er fremfor alt at overføre en Brigade til Sjælland, en anden, at der bygges Havnebefæstninger, andre, at Hovedstadens Be-

fæstning fuldstændiggøres, og atter andre, at vor Hærordning bør ændres. Man fristes til at tro, at med Militæretaten er der ikke noget Udkomme; det er umuligt at stille de Herrer tilfreds, men det er netop et Maal, jeg har stillet mig at vise, at da der allerede er udrettet saa meget for vort Forsvarsvæsen i de senere Aar, behøves der ikke meget, for at man skal respektere vor Modstandskraft. Det skulde jeg være meget villig til at forhandle om, med hvem der havde Lyst dertil.

Den ærede Ordfører kom dernæst ind paa forskellige Betragtninger om, at vor Hær ikke møder den Sympati ude i Landet, som vilde være ønskelig. Jeg skal da straks sige, at jeg ogsaa erindrer, at den ærede Ordfører udtalte, at han ikke fuldt ud troede derpaa, og det glædede mig. Jeg nærer ikke den Anskuelse, at Hæren ikke møder Sympati, og et Vidnesbyrd derom finder jeg i Befolkningens Optræden under vore Kantonnementsøvelser. Jeg har gentagne Gange været med til disse Øvelser baade paa Sjælland, paa Fyn og i Jylland, og overalt, hvor vi ere komne hen, ere vi blevne modtagne med største Velvilje og ganske overordentlig Gæstfrihed, selv i den fattigste Vraa, og det enten det saa var hos Højre- eller Venstremænd. Overalt mødte vi den yderste Elskværdighed. Jeg kan derfor ikke forstaa, at Hæren skulde have mistet Sympati, men jeg lyttede naturligvis med Opmærksomhed til, hvad den ærede Ordfører anførte om Grunden hertil, og det forundrede mig at høre, at den ærede Ordfører nævnede, at jeg havde Skyld deri, idet Grunden bl. a. var den, at jeg Aar efter Aar havde fremsat de samme Fordringer her. Ja, det kan jo være, at jeg har gjort mig skyldig i en Fejl med Hensyn til enkelte af disse Forslag, f. Eks. hvad angaar Præsten i Helsingør, til hvem jeg gerne vilde have et Honorar, men jeg skal dog i Parentes sige, at Forslaget ikke var fremme i Fjor, men at det ganske vist har været fremme tidligere Aar, og at jeg derfor maaske burde undlade at stille det igen — og noget lignende kan maaske ogsaa gælde for enkelte andre Forslag. Hvad derimod de fleste andre Forslag angaar, betragter jeg det som ganske nødvendigt at komme med dem Aar efter Aar. Jeg vil da først henvende den ærede Ordførers Opmærksomhed paa, at en saadan Udholdenhed netop er noget karakteristisk for os militære. Naar vi ude i Marken ville angribe en Stilling, saa forsøge vi det først ved et Frontangreb, saa ved et Flankeangreb, og